

MEDGYESI EMESE

GAUDEAMUS IGITUR!

■ – Kiszámíthatatlan az eredmény... Amennyiben fordulatot hoznak nyáron a parlamenti választások, és a mieink ellenzékbe szorulnak, beszűkül a mozgásterem. Nem látom értelmét a további maradásnak – magyarázta Thomas karácsony első napján, az ünnepi asztalnál, miközben a töltött pulykát szabályosan felvagdalta, s kívánság szerint tálalta a nemes részeket. Pattanásig feszültek érvei, holott nem vitatkozott senki vele, figyelem és hallgatás kísérte szavait. Övéi utólag ismerték el, egymás között: tagadhatatlanul jó érzékkel egyensúlyozott a brüsszeli elvárások s az országspecifikus kötöttségek ingajátékának bemutatásával.

Friss diplomájával a zsebében annak idején tapasztalatszerzés végett utazott fél évre a közép-európai országba. Szerencsés véletlennek tartotta, hogy otléte alatt következett be a rendszerváltás. Mint mesélte, kezdetben megelégedett azzal, hogy figyelje az eseményeket, utóbb engedett a politika vonzásának, akkor csatlakozott a fiatal demokraták mozgalmához. Mindent beleadott, alapszinten megtanult magyarul – a helyiek ezt nagyra értékelték –, és egyre fontosabb szerepet vállalt a változás folyamatában. Jól kamatoztatta Brüsszelben szerzett tapasztalatát, tájékozottságát. Szerencsés forgolódása meghozta gyümölcsét, hamar felelős beosztásba került. Döntéshozók holdudvarában, olyan munkakörben tevékenykedett, amelyet hazájában lényegesen nagyobb tapasztalattal sem lett volna esélye betölteni... Családja elkönyvelte, a jelek szerint ifjú titánjuk alaposan kiismerhette magát a közép-európai régió politikai erővonalai között, ha ilyen rövid idő alatt gyökeret eresztett. Idegen országban! Várható volt számukra, hogy onnan nősüljön, vagy ott alapítson családot. Mennyit változott! Előnyére. Látták rajta, hogy föloldódtak szorongásai, túllépett kálváriájának stációin – csapnivaló iskolai eredményein, dührohamaiban, rengeteg hazugságán, csellengéseiben... Elnőtte izgágaságát is. Nem tűnt idegesen bizonytalannak; míg magyarázott, kimerően állta apja tekintetét, már nem feszengett, mintha vizsgázna előtte. Nem volt többé tétje annak sem, hogy rendkívül tehetséges öccsével, Malcolm-mal mindenben versenyezzen, mert apjának figyelme végre ráirányult. Kamaszkorában a repülő modelljeit, a röplabdáját... Bármit feláldozott volna Richard egyetlen elismerő tekintetéért, mert dicséretet soha nem kapott tőle. Igaz, nem is érdemelt.

Az elsőszülött magabiztos helyzetértelmezése és az apa bejelentése miatt – korengedménnyel, azonnali hatállyal nyugdíjaztatja magát – emlékezetes maradt az a karácsonyi ebéd, melynek nyomán valóságos eseménylavina zúdult a házaspárra. Eleanor lányuk kívánsága miatt, hogy nyáron a délvidéki birtokon mondhassák ki párjával a boldogító igent, tényleg lépéskényszerbe kerültek: fel kellett gyorsítaniuk előkészületeiket, mihamarabb költözni kényszerültek. Thomas jelezte, részt vesz asszonyostól-gyermekestől a húga esküvőjén, de

Részlet egy nagyobb terjedelmű, *Családom brit története* című önéletrajzi regényből.

mintha feltételhez kötötte volna jelenlétüket, egyúttal „menedéket” kért: család-alapítási tervei vannak, hadd húzódhasson meg övével a provanszi „fészekben” mindaddig, míg kikristályosodnak valamennyire lehetőségeik, és sínre kerül életük. A mértéktartó, udvarias támogatási kérelem kellemes meglepetés volt Bainék számára. Annak ellenére, hogy kötelességüknek tekintették minden gyermekük támogatását, a legidősebb ebben is nehéz esetnek bizonyult... Megkönnyebbüléssel nyugtázták, hogy végre segítségért fordult hozzájuk. Azt nehezményezték volna, ha mellőzte volna őket. Nem akarták ismét évekre szem elől veszíteni! Kedvelték az élettársát, a nyelvi akadályok ellenére hamar hozzájuk nőtt annak értelmes kisleánya, akit *Sweat heart*ként emlegettek, ismerőseiknek, mint unokájukról áradoztak róla, fényképeinek még az ünnepek alatt helyet szorítottak a kandalló párkányán.

Januárban Malcolm, a kisebbik fiuk, az ügyvédi kamara menzáján, két fogás között átült apja asztalához, és villámgyorsan, ahogy rázós ügymenetek hajrájában szokták, tájékoztatta öregét, hogy előre láthatóan egyszerre távoznak a cégtől. Elege lett a tizenhatórázásból! Jutalomszabadságot igényelt, megszakítja karrierjét, hosszabb pihenést engedélyez magának. Meghallgatta ugyan, de sorra elhessegette *seniorjának* ellenérveit: nincs kompromisszum, nincs maradása. Jusson ideje magára! Leszögezte: segítséget nem igényel, így beleszólást sem tűr terveibe. Nem kell őt féltetni, idejében el fogja dönteni, mikor, mivel folytatja. Lehet, más szakmával próbálkozik... A fizikai munkát sem zárta ki, ő a világon mindenhol megállja a helyét. Apja soha nem kételkedett benne, hanem fájlalta nagyon, hogy tehetségét vesztegeti.

Kreolos szépségű Philippájuk gyakorlatias alkatot örökölt Elaine-től, rendkívüli munkabírást Richardtól, idült következetlenségével és féltékenységével mégis olyan sikeresen túlbonyolította életvitelét, hogy a család *Candide*-nak becézgette. Gyengeségén sokszor kesergett, kárptólulásul próbált keménykedni, és teljesíthetetlen határidőket szabott magának... Kudarcai miatt vitába szállt vaktában, bárkivel, rendszerint védte a fölösleget, mindenben. Szakmai sikere azonban – valamennyi diszciplínában magas pontszámokat szerzett az egyetemen – magabiztosabbá tette, egyre célirányosabban kommunikált. Naponta tucatnyi üzenetet küldött telexen az anyjának, többnyire kedves semmisségekről. „Beszélgetés ez is... Másrészt... Papírcsíkokkal értekeztek?!” – zsörtölődött magában, de gép elé ült, amikor tehetette, és szűrőpróbaszerűen válaszolgatott legkisebbjének, aki ezúttal telefonon jelentkezett:

- Daddy érzékeny... Megtennéd, hogy...? Szóval... Beszélnél vele?... Kérlek...
- Természetesen – vágta rá Elaine. – Megígértem. De tényleg annyira sürgős?
- tapogatózott óvatosan, mert nem emlékezett, mire kötelezte el magát.
- Megírtam, Mammy! – csattant fel a fiatal nő.
- ...
- Az új barátom, az a német fiú... – magyarázta megadóan. – *Does it ring a bell for you?*
- Iiigen-igen... Persze-persze! Emlékszem már... Hogy van?
- ...
- Hogy is hívják?
- Mikhael.

– Tudom már! Az az évfolyamtársad, akivel egy csoportban praktizáltok... Jól mondom? Ezt írtad, ugye?...

– Igen.

– Na, látod?... *How is he?*

– Megvan.

– Sikerültek a vizsgái?

– Igen... Mammy, a lényeg, hogy hoznám magammal a lagziba...

– ...

– Bemutatnánk a családnak...

Elaine megkésétt helyeslése, *sure, sure, kissé* bizonytalanul hangzott. Philippa mély lélegzettel vett erőt magán, kirukkolt:

– Lehet, ő az igazi... Komolyan...

– Oh, *I see... It will be our pleasure to meet him!* – kapcsolt, és lelkesedett az asszony. – Mikhael, ugye, jól emlékszem?... Mi a családneve?

– ...

– Humm... – segíts ki!

– Hummelsberger!

– Azonnal fölteszem a meghívottak listájára. *That's it.* Jó, hogy idejében szól-tál – a ti asztalotknál volt még hely, nem kell megbontanom az ültetésrendet... *Anything else, Darling?*

– *Mammy!*... Olvastad a telexeimet?

– Micsoda kérdés! *All of them.*

– *Did you understand what I am trying to explain to you?!*

– *Of course I did! What a question!*

– *I don't think so!* Írtam, hogy Michael mindkét nagyapja a Luftwaffe-ban szolgált...

– Nem ők jönnek a nővéred esküvőjére – válaszolta kitérően az asszony, mert eszébe jutott férjének édesapja, Alexander Kenneth Bain, akinek Hawker Hurricane-jét a *La Manche* fölött németek lőtték le. Gyermekei csak képről ismerték a *Flight Captain*.

– *Mammy...? You're still there?*

Elaine sokáig állt szótlánul a fülére szorított kagylóval.

Eleanorék lakodalma ígérkezett az év legfontosabb családi programjának. Az előkészületek alatt váratlan fordulatok sorozatában pörögtek a mindennapok. Richard mindössze három hetet élvezhetett új státusának, hogy rengeteg gyakorlatias elfoglaltsága ellenére friss nyugdíjasként órákkal később kelt, kimaradt az irodai s törvényszéki hajszából. Egy reggel az asztalnál hirtelen elfehéredett, a szívéhez kapott, és összeesett. Rohammentősök vitték el. Thomas mindenkit meglepett azzal, hogy a hírre azonnal hazautazott. Ott toporgott, testvérei közül elsőként, az intenzív osztály várójában, leste az alkalmat, hogy a főorvos tiltása ellenére, mikor osonhat be az apjához. Órákon át vigyázta a beteget, fogta szótlánul a kezét, és komolyan hitte, hogy jelenlétével hatékonyan hozzájárul gyógyulásához.

– Szerencsés öreg, felesége szakszerű elsősegélynyújtásának és a gyors kórházba szállításnak köszönheti életét. Ha minden jól megy, maradéktalan felépül, de másképpen kell élnie – vigasztalták orvosai. A beteget idegesítették az egészségével kapcsolatos hírek, ezért makacs-borúsan hol magát mitizálta – acélos alkat az övé, mindent kibír –, hol tréfás-zsémbesen jövendölte, hogy vége

mindennek! Szívesen szórakoztatta látogatóit jeremiádjával. Kiesett kezéből a kormánybot, reménytelen a helyzet! Kész horror, ezentúl neki a doktorok dik-tálnak!...

Elaine tudomásul vette, hogy páros életvezetésükben váltás következik: megint rámarad a dolgok neheze, célkeresztbe kerül! Eltökélten és gyakorlottan hangolódott rá családfői vezérszerepére, mint kilencszázhetvenháromban, amikor az Egyesült Királyság csatlakozott az Európai Közösséghez, és ők átköltöztek a kontinensre. Ezúttal is leszögezte prioritásait: férje gyógyulására és lánya esküvőjének megszervezésére, illetve véglegesnek tervezett délre hurcolkodásukra koncentrált. Zsúfolt munkarendet készített magának, piackutatást végzett, több költöztető céggel tárgyalt. Számolt és alkudozott, zsonglórkodott az árajánlatokkal. Újra meg újra átfutotta kintlévőségeiket, arányosította a felmerülő költségeket. Fényképezett, méretarányos tervrajzokat készített. Nagyon előrelátóan, szelektíven csomagoltatott: gyors intéssel, fejbiccentésekkel jelezte a mindenesnek, mit visznek magukkal, és mi marad ki további életükből – listát készített arról is, min adjanak mihamarabb túl. Katalógusokból válogatott és vásárolgatott, árveréseken és ismerős antikosok butikjaiban felkutatott néhány kedvére való, kiegészítő bútordarabot. Amit lehetett, egyenesen délvidékre szállíttatta.

Birtokuk egész területén befejeződtek a felújítási munkálatok. Összehangoltan, kifogástalanul működött a technika: az automatizált szökőkút, a birtok teljes területét behálózó öntözőrendszer, a kert- és a szökőkutak valamennyi eleme; impozáns fénykompozíció volt a hangulatvilágítás. A kertész ugyancsak kiváló munkát végzett: a park magasított részén a hőség ellenére zöldellt a gyeper, a fiatal kert meghazudtolta korát, a néhai rezervátumból megmaradt évszázados fák közé a tájba belesimultak a frissen telepített bokrok, megfogantak az évelő növények. A fenyves mögött, az úszómedence felé vezető ösvény mentén megásták az olajfacsemete számára a gödröt, hogy a tervek szerint a vendégek éljenzése közepette a fiatal pár majd elültethesse boldogsága szimbólumát, vagyis inkább zálogát. Ha a zsöngé megfogon, állítólag tartós lesz a házasság. Elkészültek a bárány- és a szopósmalac-sütő máglyák; az udvarház s a műterem közé megácsolták a zenekarnak az esztrádot; csúszásgátló fólia védte a táncparkettát. Kített magáért a rendezvénykellékeket kölcsönző cég is, határidő előtt teljesítették megbízásukat. A frissen meszelt csűrben szorgos kezek felsorakoztatták a tartálékba rendelt dísznövényeket; rendezett oszlopokban tornyosultak a pluszszékek és összecusukható asztalok – az időjárás kiszámíthatatlan, előfordulhat, hogy hirtelen át kell rendezni a teret

Egy napon érkeztek meg a költöztetőkkal. Mintha szobrainak makettjén dolgozott volna segédjeivel, Elaine a jegyzeteire támaszkodva következetesen kérte számon az előzetes megállapodás részleteit. Tervrajzait lobogtatva derűsen, értő félszavakkal dicsért, vagy száraz objektivitással igényelt javítást. Nem kötekedett, de kíméletlen következetességgel szúrta ki a hiányosságokat, találóan pelengérezte ki a hibákat, a korrekciókat pedig újból ellenőrizte. Magyarázkodásnak, pláne vitának helye nem volt, brit hangsúllyal cifrázott, epés észrevételeivel a francia ajkú mesterekbe fojtotta a szót. Rettegett, hogy félkész állapotba érkeznek az első vendégek! Kihajtotta a költöztetők lelkét. Végül olyan hatékonyan sürgette őket, hogy rekordidő alatt szereltette össze és állíttatta helyükre a

bútorokat. Még arra is futotta, hogy a fontosabb dekorációs elemekkel együtt rögzítsék a lámpákat, aggassák fel a függönyöket, és terítsék le a szőnyegeket.

Ez a gondosan megtervezett tér várt bennünket haza; egy évtizeden át ez jelentett otthont számunkra.

Asztalbontás után, esténként az asszony udvariasan körbejárta a verandán kisebb-nagyobb csoportokba verődött csevegőket, itt-ott bekapcsolódott a társalgásba, de egyetlen téma vagy személy kedvéért sem időzött el hosszabban. Azt tervezte, miközben elkortyolgatja gyógyteáját, trefásan búcsúzkodásra is sort kerít. Hosszúak voltak mostanában a napjai; alig várta, hogy a non stop tücsökzene *glorificatjára* végre felvonulhasson lakrészükbe. Évek óta, bárhol érte őt az este, semmilyen körülmények között, még szállóvendégeik jelenléte ellenére sem mond soha le kedvenc rituáléjáról: kései, magányos joga-programjáról, majd azt követően levendulaolajos, meleg fürdős meditációs gyakorlatairól. Újabban írószert is bekészített magának a kád mellé, hogy mialatt fáradt testét az illattól kábán áztatta, emlékeztető felszavakat ákombákomolhasson jegyzetfüzetébe – szemüveg nélkül, csupa nyomtatott nagybetűt vetett papírra, mintha krokizna. – Segíték magamnak gondolkozni, nehogy elfelejtsek valamit. Jó lakodalomban minden részlet létkérdés – magyarázta Richardnak, hogy elejét vegye a férfi csipkelődő megjegyzéseinek, de az csak legyintett; felesége mindenben meghazudtolta korát, kifogástalanul működött memóriája, és koordinációs készségében sem volt hiba. Lányuk nem egyszerűen a spórolás kedvéért bízta az anyjára esküvőjének megszervezését.

Oda-vissza repülőjeggyel utaztunk Dél-Franciaországba. Mintha arra számítottam volna, hogy visszatérünk Budapestre, pedig nem volt már ott számunkra folytatás! Döntésünk, hogy országot váltunk, még a télen megszületett, ösztöndíj-pályázatomban benyújtásával végleg elvettem a kockát. Húsvétig vártuk a genfi egyetem rektorátusának döntését, majd zsebemben a pozitív válasszal ténylegesen elkezdtünk intézkedni, dobozolni. Thomas kivezette projektjeit az alapítványnál, letudta egyetemi óraadó kötelezettségét; én egy év alkotói szabadságot igényeltem, Krisztinkát pedig kivétem a következő tanév óvodai nyilvántartásából. Felmondtuk albérletünket. A nyári napfordulón landoltunk Montpellierben; otthon aznap tették közzé a parlamenti választások végleges eredményeit.

Édesanyám – bár segítette, ahol tudta, előkészületeinket – vigasztalhatatlan volt. Indulásunk előtt nem bírta magában tartani rosszállását, könnyesen tette szóvá: még kevesebbet látja majd az unokáját!

Az utolsó szó jogán példálózásba szuszakolta ellenkezését:

– Más is, ha balul lépett, elvált... Mégsem ment világgá... Gondolkozz, fiam!

Tehetlensége tudatában, mert nem tilthatott, és akadályozni nem akart, mintha súlyosbító körülményre emlékeztetne, megtoldotta sebtében rögtönzött, háromtételes összefoglalóját:

– Egy ilyen kicsi gyermekkel!

– Nem elhanyagolható részlet – ismertem el sután.

Anyám egyébként mindig hímneműnek címkézve rekumozott. Kamaszkorom óta kísértett a késztetés, önérzetem követelte, hogy legalább egyszer korrigáljam a megszólítást: nem fiad! *Lá-nyod!*, de visszafogtam magam. Ezúttal sem tudtam megtenni, pedig sokat viaskodtunk egymással, más mindenben is. Nem feleseltem soha neki, de érveltem. Könnyek nélkül és konokul. Nem tűrhette el; én pedig hiába tudtam, hogy verés jár érte – pontosan ezért kitarítottam.

Búcsúzás helyett akkor már csak néztük egymást hosszan, szótlantul. Ő ocsúdott hamarabb – szomorúan legyintett. Mozdulatából megértettem, hogy beletörődött a helyzetbe. Lemondott rólam azzal, hogy elengedett a világba, gyermekestől. Előtte mégiscsak föloldozott: megcsókolt, mint aki belátta, megszenvedtük ellentétünket.

Heteken keresztül az idősebb Bain nővér lakodalmára készült mindenki a tér-ségben és szerte a világban, a „klán” valamennyi tagja! Megsokszorozódtak az ünnepi alkalmak: éltettük nemzetközi világnapjuk alkalmából az apákat, koccintottunk Richard egészségére, gratuláltunk felépüléséhez; lelkesedtünk, amiért töretlen kedvvel elrúgta hatvanharmadik életévét! Örvendeztünk ünnepélyes vacsorákon át a házatásnak, illetve annak, milyen szép számban összegyűlt a rokonság! Megismerhettek bennünket a messzi földről idesereglett atyafiak, barátok!... Egyik vendéglői vacsora alkalmával sor került eljegyzésünkre, hogy rövidesen mi is kimondhassuk a holtunkiglant.

Igyekeztem belesimulni az előkészületek forgatagába, kérdezősködtem, mi-ben segíthetnék. Elaine válaszaiból meg kellett értenem, becsúgyam megalapo-zatlan – nem tudhatok, jóformán semmiben. Mire bennem megfogalmazódott az ötlet, mivel tenném hasznossá magam, kiderült, ő szakszerűen meg is oldotta. Félelmetes hatékonysággal vezényelt időt, tennivalókat – klappoltak a részletek, készen állott minden a százfős vendégsereg érkezésére, és ottlétük alatt sem volt fennakadás. A meghívón feltüntetett programpontok keretén belül találkoztunk a meghívottakkal – a környék szállóiban helyeztek mindenkit az örömszülők. Rezidensek csak mi, a szűk család tagjai maradtunk a birtokon: a négy felnőtt gyermek, partnereik és persze Krisztinka, illetve Richard többször megözve-gyűlt, andorrai unokanővére, lady Berryl. Valamint Becky, a vőlegény pásztor-tyája. Az ünnepi hangulatban a hűséges jószág szobatisztasága és őrző erénye át-értékelődött, keveset nyomott a latba, a háziak leszögezték: csak akkor ússza meg a menhelyet, ha jól viselkedik a gyermekkel! El kellett magyarázzuk együtt-élésük békés feltételeit: José a kutyájának, én a pici lányomnak. Mindkét kiok-tatott unta a dumánkat, egymást méricskélve várták „szabadulásuk” pillanatát. Komolyan vette megbízását a kutyus: attól kezdve Krisztinka tényleg nem mehe-tett felügyelet nélkül se a medence, se a nagykapu közelébe. Ókisasszonysága feltalálta magát, tündérmesékbe képzelte magukat. Imponált neki az úrnősze-rep, parancsolgatott, magyarul, négy lábú vazallusának. A szelíd pireneusi hall-gatott az egzotikus nyelvre, engedelmeskedett. Értette a lovagi játék lényegét; maradni akart. Bevállalt mindent: hátszlónak állt, tűrte hölgyétől a gyámbászást, a simogatást... Hagyta magát betessékelni a pedálos játékautó utánfutójába; pó-zolt napszemüveggel. Hol feküdt, hol szolgált a mellvédnél vagy a babaháznál. Teniszlabdák után futtatták a friss gyepen? Loholt lelkesen. Átugrott, ha kellett, hintalovat, hokkedlit, hullahopp karikát...

Estébe nyúltak a páros mutatványsorozatai.

Kicsi lányom körül a szó szoros értelmében kitágult a tér, sokan lettünk kö-rülötte. Annyira elemében érezte magát, hogy a nyelvi akadályok ellenére be-kapcsolódott a család tagjainak tevékenységébe, mutogatós beszélgetéseket kez-deményezett azzal, akihez épp csatlakozott. Mindenkit lenyűgözött diplomáciai tapintatával: pontosan érzekelte, mikor elég az anyyi, és önként váltott. By-by,

azzal más „társaság” után nézett, Elaine műterméből átszaladt Richardhoz, a dolgozóba vagy Malcolmhoz, az edzőterembe, esetleg hozzám szaladt, be a könyvtárba, ölelésért.

– Hol van Andorra?... London?... Lássam!... Edinburg? És Párizs?... Ajaccio? Zimbabwe? Új-Zéland, Sydney? Boston?... Hát Toronto?... Barcelona? A földgömbön sorra azt is el kellett mutogatnom Krisztinának, hol laknak Berryll, Claire és Giles, Nigel és Jenny, Christoffer és Alison Bain, Don Small és fiai, Jeffrey meg a kis Sam. Mivel utaztak hozzánk Helen, Delphine, Sandrine, Arnika, Gloria?... S mind a többiek. Hogy érkeztek? Concorde-dal, Boeinggal vagy gyorsvonattal? Kiskocsival vagy mikrobusszal?... Azokban a napokban gyakran játszottunk vendég-azonosítósdit: számba vettük, majd elismételgettük a személy- és beceneveket. Kifaggattuk Richardot – ő bizonyult a legtúrelme-sebbnek az izgatott háziak közül, mert lábadozása miatt kevés tennivalója volt – ki milyen országban, melyik városban született. Hol lakik jelenleg. Honnan érkezett. Hova utazik vissza. Gyermekeket az is érdekelte, ki milyen nyelven beszél, mert egyre több nyelvi akadályba ütközött. Noszogattott sírósan:

– Máminka, ne hagyd abba! Mondikáljad mindig nekem, hogy mit mesélnek!

– ...

– Jó, Mami?... Ígéred? – igényelt határozott elköteleződést.

Kitapasztalta, hogy spanyol és német szóra nem passzolva rá replikája, *ayes*, *please*, és frissen elsajátított angol szókészletkéjének sem vette igazán hasznát. Ráadásul többen nem Elaine-ül és Richardul (értsd: angolul) beszéltek, sem úgy, ahogy én és Thomas kommunikáltunk, vagyis franciául.

– Egyfolytában azt hablatyolják, hogy hrblabrlabla-hrblabrla-blabla!... – panasolta könnyes szemmel. Hóna alatt hozta magával Benedek Eleket vagy kedvenc Andersenjét, hogy lefekvés előtt megnyugvást bennük leljünk. – Mind boldok – súgta a fülembe megállapítását, mielőtt hozzám bújt volna.

Somehow meglepetésnek, de *undeniable British* megoldásnak minősült rögtönzött eljegyzésünk – különösen a messziről érkezettek lelkesedtek. Tréfás *commentek*, kedves ugratások célpontjába kerültünk párommal. Ennyi ünnepet egy csapásra! Sziporkáztak a helyzet költséghatékonyságát nyugtázó elmeélek, de senki nem bánta. Megspóroltunk számukra egy atlanti oda-vissza utat! Kizárólag az időzítést furcsállták meghívottjaink: Eleanorék esküvője alkalmával, a helyszínen értesülnek ekkora örömhírről?! Thomas miért nem osztotta meg korábban boldogságát?! Lényeg, hogy volt minden, „hátulsó pár, előre fuss!” alapon átvettük a stafétát, brit-korzikai nász után következhetett brit-transzilván jegyességünk.

Hova mennek nászútra az ifjú házások? José mindvégig szigorú következetességgel őrizte a „titkot.” Hiába ravaszkodtunk, kitaróan elhárított minden puhatolózást, kerülő válaszokat adott rokonok és haverok cseles faggatózásaira, bár arájának tett némi engedményt azzal, hogy megjelölt három nélkülözhetetlen tárgyat: napszemüveg, napozókrém, fürdőruha. Eleanornak imponált ez a misztikum. Próbálkozott ő is gyakorlatias kérdésekkel – a kis *Land Rover*-be pakoljon?, taxival mennek a repülőtérre?, bárválaszt nem várt rájuk, csak fintorgott, vagy – sokszor José hallatára – az anyját, a hűgát, engem faggatott nevetve:

– Mi van, ha csak a szomszéd Camargue-ig repít valami roncsautóval? Lát-szott rajta, olyan boldog, lényegében azt sem bánná.

Egyik ebédnél Malcolm – kezében a postástól átvett távirattal – megkocogtatta poharát, szót kért. Látványosan köszörülte a torkát, szónoklatára komoly képpel készülődött. – Hibátlan a szójegyzék – bocsátotta előre. – *Mezze*, gyógyszerár... (szünet) *Kikötő, tatziki...* Vendéglő, *kalimera* és *muszaka...* (szünet) Szerelem és C-vitamin!... – deklamálta tagoltan, mégis röhögésbe fulladt szöveg-hű tolmácsolása.

Miután kikísértük az utolsó vendégeket, hosszan integettünk a távozók után... Áldásosztó ceremóniamester – kimagaslott közülünk a családfő alakja. Amint a völgyi platánok eltakarták előlünk a kocsisort, baljával önkéntelen mozdulatokat tett, mellkasát simogatta. Talán a szíve zakatolt, azt csendesíthette. A főbejárat irányába fordult, szemmagasságba emelte kedvenc kütyűjét, a távirányítót. Gombnyomására meglódultak, kúsztak egymás felé hangtalanul a virágcsokrokkal és fátylakkal díszített, patyolat kapuszárnyak. Mintha Magritte komponálta volna a jelenetet, a merev kék ég alatt a fém-óriások hosszú másodperceken át, kísérteties lassúsággal közeledtek egymáshoz... Richard az otthonteremtés alapfeltételének tartotta a biztonságot. Valahányszor új házba költöztek – Kensingtontól Toulouse-ig és Párizson át Aubais-ig – a legkorszerűbb elektronikus kapuszerkezeteket rendelte meg és szereltette fel. Beüzemeltetésükkel kirekeszteni vélte talán életük viszontagságait.

Elaine gyülekezőt tapsolt: *teatime!* Helyszínnek az árnyékos verandát ajánlotta, mert a kertben bekapcsolt az automata öntözőrendszer – nagy ívű sugarakban szállt a szivárvány törtrészekkéire bontott, sűrű vízpernye. Az éledező szél minket is beborított ezzel az átlátszó, nedves függönnyel, de nem bántuk, jölessen a hidratáció. Még mindig ereje volt a napnak.

– *No worries*, birtokon belül vagy, *my dear* – mosolygott rám jövődő apósom. Nyújtotta a karját, hogy – mint nagyobbik lányát az anyakönyvvezető elébe – a teázóasztalhoz vezessen.

